

3.Přípravy na cestu

Lara vešla do svého pokoje a začala se chystat na cestu. Naházela do batohu všechno, co uznala za vhodné a nachystala si množství náhradních zásobníků do pistolí. Neopomněla přibalit ani několik granátů a jiných užitečných věcíček. Potom přešla k velkému zrcadlu:

“Co si mám vzít na sebe,” mumlala si zamýšleně s rukama v kapsách a hlavou nakloněnou na stranu. Pak ucítila jak ji něco studí do pravé dlaně. Vytáhla amulet, zvedla ho za řetízek do výšky očí a chvíli si ho upřeně prohlížela.

“Co jen si zač?” zamračila se na něj. Pak jí to nedalo, chytila ho oběma rukama a pověsila si ho na krk. Podívala se do zrcadla a zapózovala. Náhle za sebou zaslechla nějaký zvuk. Rychle si přívěsek strhla a provinile se otočila. Nikdo tam nebyl.

“Co blázníš,” napomenula se, “ve vlastním domě si můžeš dělat co chceš!” Hodila amulet na postel a šla k šatníku, ze kterého vybrala džíny a hnědo-zelené tričko. Protože tušila, že v Marseille bude o něco tepleji než v Anglii, přibalila si do batohu ještě něco lehčího na převlečení. Rozhlížela se po pokoji, jestli na něco nezapomněla a jen taktak potlačila zívnutí.

“No jo, celou noc sem nespala,” zamračila se. Další zívnutí už se ani nesnažila zadržet. Podívala se na hodiny – bylo tři čtvrtě na jedenáct dopoledne. Dost času na to, aby se alespoň trochu prospala. Přišla k posteli, batoh ani nezavřela, jen ho položila vedle ní a švihla sebou na peřinu. Něco ji tlačilo do zad, ale byla moc unavená na to, aby se o to zajímala, pouze tu tvrdou věc, která jí překážela v zaslouženém odpočinku, shodila na zem. Dál už vnímala jen měkkou matraci pod sebou a pomalu upadla do hlubokého spánku.

“Lady, probudte se...”

“Ale Winstone, ještě pět minut...,” zakňourala rozespale Lara a převrátila se na druhý bok.

“To bych vám velice rád dopřál,” pokýval Winston omluvně hlavou, “ale za necelou hodinu vám letí letadlo do Francie...”

“Cože?!” vyskočila Lara, již úplně probuzená, “To si mě moh vzbudit i dřív...”

“Nechtěl jsem vás rušit v odpočinku po tak náročné noci..”

“No jo, tohle bude taky náročná noc,” zapíнала Lara rychle batoh, “snad to stihnu, nerada bych letěla až do Austrálie,” hodila si batoh na záda, vyběhla ze dveří a schody si zkrátila skokem přes zábradlí. Dopadla necelý metr před Zipa.

“Sakra, Laro, tohle bys měla hlásit dopředu,” vyhrkl zděšeně.

Spěchám,” pokrčila omluvně rameny, “jen doufám, že už je v motorce benzín,” křikla za ním ještě ve spěchu.

“To jo, ale to ji necháš stát na letišti?” zavolal za ní.

“Můžeš pro ní pak zajít,” zazubila se než se za ní zabouchly dveře.

Na motorce, kde jí vál kolem hlavy studený vítr, ji přešly i poslední zbytky únavy a s novým odhodláním přidala plyn. Na letiště dorazila včas. Ještěže jí Winston přinesl letenku a PDA s informacemi, co našel Zip, až do pokoje, jinak by teď byla hodně naštvaná. Naštěstí její sluha myslel na vše, takže netrvalo dlouho a už seděla v letadle. Měla sedadlo u okénka, tak se z něj podívala – nad mírnými kopečky jižní Anglie už se stmívalo. Kdyby vše proběhlo dobře, možná by to stihla zpět do východu slunce... ale sama tomu nevěřila.